

Sygn. akt I ACz 102/13

POSTANOWIENIE

Dnia 16 stycznia 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA:	Jan Gibiec (spr.)
Sędzia SA:	Małgorzata Bohun
Sędzia SA:	Janusz Kaspryszyn

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2013 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

sprawy z powództwa: **M. O.**

przeciwko: **(...) Bank S.A. we W.**

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 25 września 2012 r. sygn. akt I C 1228/11

p o s t a n o w i a: oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy we Wrocławiu odrzucił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu a dnia 29.12.2012r., z uwagi

na brak jej opłacenia w przewidzianym terminie, który upływał w dniu 03.09.2012r.

to jest po upływie 7 dni od daty doręczenia pełnomocnikowi powoda postanowienia Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu o częściowym zwolnieniu powoda od opłaty od apelacji.

Zażalenie to zaskarżył w przewidzianym terminie w całości powód zarzucając mu naruszenie art. 370 k.p.c. w zw. z art. 130²§1 k.p.c. w zw. z art. 130§1 k.p.c. poprzez brak wezwania pełnomocnika powoda do uzupełnienia braków formalnych apelacji – uiszczenia opłaty. Podnosząc ten zarzut powód wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania poprzez wyznaczenie terminu do uzupełnienia braków apelacji

Sąd Apelacyjny, zważył co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie. Stanowisko Sądu I instancji o konieczności odrzucenia apelacji pozwanej z uwagi jej nieopłacenie w wymaganym terminie należało podzielić.

Stosownie do treści art. 10 u.k.s.c., opłatę sądową należy uiścić przy wniesieniu do sądu pisma podlegającego opłacie. W ocenie Sądu Apelacyjnego skreślenie przez ustawodawcę art. 130²§3 k.p.c., będącego podstawą odrzucenia

nieopłaconego środka odwoławczego lub środka zaskarżenia sporządzonego przez profesjonalnego pełnomocnika, spowodowało, że w obecnym stanie prawnym brak jest przepisu, który przewidywałby negatywne dla strony konsekwencje wniesienia przez profesjonalnego pełnomocnika nieopłaconego środka odwoławczego lub środka zaskarżenia, i nie istnieje możliwość odrzucenia takiego środka

a limine bez procedury naprawczej. Zdaniem Sądu Apelacyjnego jedyny wyjątek

od tej zasady wprowadza art. 112 u.k.s.c., dotyczący postępowania w przedmiocie wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych. O ile bowiem paragraf 2 powołanego przepisu wyraźnie nakłada na sąd obowiązek wezwania strony, której wniosek

o zwolnienie od kosztów został prawomocnie oddalony, do opłacenia złożonego przez nią pisma, to jednocześnie paragraf 3 tego przepisu znosi ten obowiązek sądu w przypadku, gdy pismo podlegające opłacie w wysokości stałej lub stosunkowej obliczonej od wskazanej przez stronę wartości przedmiotu sporu lub wartości przedmiotu zaskarżenia, zostało wniesione przez adwokata, radcę prawnego

lub rzecznika patentowego. W takim zatem przypadku, jeżeli wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych złożony przed upływem terminu do opłacenia pisma został oddalony, tygodniowy termin do opłacenia pisma biegnie od dnia doręczenia stronie postanowienia, a gdy postanowienie zostało wydane na posiedzeniu jawnym

- od dnia jego ogłoszenia. Jeżeli zaś w przepisany termin stronie wniosła zażalenie, termin do wniesienia opłaty biegnie od dnia doręczenia stronie postanowienia oddalającego zażalenie, a jeżeli postanowienie sądu drugiej instancji zostało wydane na posiedzeniu jawnym - od dnia jego ogłoszenia.

Wbrew twierdzeniom skarżącej stanowisko takie znajduje potwierdzenie

w orzecznictwie Sądu Najwyższego. I tak choćby w postanowieniu

Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2012r. sygn. akt. V CZ 154/11.

W jego uzasadnieniu Sąd Najwyższy wskazał wyraźnie: „Zdarzeniem, które aktualizuje obowiązek adwokata lub radcy prawnego w zakresie samodzielnego opłacenia pisma jest doręczenie mu orzeczenia sądu pierwszej lub drugiej instancji odmawiającego zwolnienia od kosztów”. Podobne stanowisko wyrażone zostały

w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 16.11.2012r. III CZP 56/12, w której stwierdzono także, iż: „Przepis art. 112 ust. 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r.

o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 ze zm.) ma zastosowanie także w razie częściowego oddalenia wniosku

o zwolnienie od kosztów sądowych zawartego w zarzutach od nakazu zapłaty wniesionych przez stronę reprezentowaną przez pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym”.

W niniejszej sprawie nie budziło najmniejszych wątpliwości, że apelację zawierającą wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych wniósł reprezentujący powoda adwokat. Na postanowienie Sądu I instancji oddalające wniosek powoda, pełnomocnik powoda złożył zażalenie. Postanowienie o częściowym uwzględnieniu zażalenia i częściowym zwolnieniu powoda od kosztów sądowych zostało doręczone pełnomocnikowi powoda w dniu w dniu 27.08.2012 r. (k. 230) i z tym dniem zaktualizował się po stronie powoda obowiązek uiszczenia brakującej opłaty

od apelacji, który upływał w dniu 3 września 2012r. Skoro zatem w tym terminie opłata sądowa od apelacji nie została uiszczona przez powoda, uznać należało,

że apelacja nie była opłacona, co skutkowało musiło jej odrzuceniem.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie mogły osiągnąć oczekiwanego skutku twierdzenia skarżącego, iż w chwili doręczenia mu postanowienia

Sądu Apelacyjnego, akta znajdowały się w tym sądzie oraz że pełnomocnik powoda telefonicznie poinformowany został, o tym że zostanie wystosowane wezwanie

do uiszczenia opłaty. Wskazać należy, iż zgodnie z przywołanym

już postanowieniem Sądu Najwyższego na zaktualizowanie się u strony procesu (reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika) obowiązku uiszczenia opłaty w terminie 7 dni od daty doręczenia postanowienia częściowo uwzględniającego wniosek o zwolnienie od kosztów nie może wpływać nawet błędna praktyka wezwania strony przez sąd do uiszczenia brakującej opłaty. Tym samym nie może również na ten obowiązek wpływać rzekoma błędna informacja telefoniczna.

Z uwagi na powyższe na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

MW